

РЕШЕНИЕ

№ 6106

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7774** по описа за **2022** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. И. К., чрез адв. П. В., срещу решение № 1891 от 30.05.2022 г., постановено по НАХД № 143921 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 23-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 21-4332-016735/13.08.2021 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложена глоба в размер на 2000 (две хиляди) лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. първо ЗДвП.

Касаторът счита решението в обжалваната част за незаконосъобразно. Сочил, че описаните нарушения на процесуалните правила в пункт първи се отнасяли и за нарушенията по пункт втори. Твърди, че непосочването на точното предложение на чл. 174 ЗДвП в обстоятелствената част на наказателното постановление препятствало жалбоподателя да разбере за какво точно бил санкциониран. Счита, че констатираното нарушение следвало да се квалифицира по чл. 28 ЗАНН. Иска изменение на решението в обжалваната част в посочения смисъл.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител е депозирана писмена молба, с която същият не възразява да бъде даден ход на делото, поддържа депозираната жалба и моли съда да уважи същата.

Ответникът – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 25.07.2021 г., около 00.15 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от[жк]към[жк], жалбоподателят К. И. К. управлявал лек автомобил „Ф. Шаран“, като на входа на[жк]бил спрял за проверка от полицейски служители на 05 РУ-СДВР, сред които свидетелят П. А., тъй като моторното превозно средство било без поставени регистрационни табели. Било поискано съдействие от ОПП-СДВР, като на място се отзовали свидетелите А. С. и Т. А.. Водачът отказал проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7410+“ с фабричен номер ARSM-0166 за установяване дали е алкохол в кръвта му. Бил издаден талон за изследване № 087303, връчен на К. в 01.40 ч. на 25.07.2021 г. с указание, че следва да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ в срок от 40 минути от връчването на талона за даване на кръвна проба за извършване на медицинско и химическо изследване. В този срок жалбоподателят не се явил в посоченото лечебно заведение, видно от представения болничен журнал. Свидателят С. приел, че водачът е извършил нарушения по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, чл. 150а, ал. 1 ЗДвП и по чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, поради което съставил в негово присъствие акт за установяване на административно нарушение № 723195/25.07.2021 г. К. К. подписал акта без възражения. Такива не постъпили и в законоустановения тридневен срок. Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, издал обжалваното наказателно постановление № 21-4332-016735/13.08.2021 г., с което на К. били наложени следните административни наказания:

1. на основание чл.177, ал.1, т.1 ЗДвП – глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП;
2. на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП – глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

НП било връчено на жалбоподателя на 10.09.2021 г. Административнонаказателното производство в частта относно нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП било прекратено поради констатирани признаци на извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от

Наказателния кодекс (НК). В частта по пункт първи наказателното постановление било отменено като незаконосъобразно.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, за да потвърди наказателното постановление в обжалваната му част, а именно по пункт втори, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Решението е правилно.

Основните доводи, изложени в касационната жалба, касаят процесуалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление, и по-конкретно – доколко така направеното описание на нарушението и дадената му правна квалификация съответстват на изискванията на ЗАНН.

В оспореното решение съставът на въззивния съд е приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице. В обжалваното наказателно постановление по достатъчно ясен и недвусмислен начин са описани както фактическите обстоятелства, така и правната квалификация на извършеното от касатора нарушение. Видно от словесната част на наказателното постановление, в обжалваната пред настоящата инстанция част, водачът „отказва да бъде изпробван за алкохол с алкотест дрегер 7410+ № 0166. Издаден е талон за медицинско изследване № 087303 за МБАЛ „Св. А.“. От така направеното описание на нарушението за настоящия съдебен състав не остава съмнение, че процесуалните изисквания, касаещи съдържанието на наказателното постановление, са спазени и не е нарушено правото на защита на касатора. Този извод не се променя и от факта, че по-надолу в наказателното постановление е цитирана цялата разпоредба на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Водачът е бил наясно с извършеното от него нарушение и непосочването на коя конкретна хипотеза касае процесният случай не съставлява съществено процесуално нарушение. От словесното описание на нарушението е ясно за какво е санкциониран касаторът, като волята на административнонаказващия орган е ясна и не буди съмнение какво е естеството на извършеното нарушение. Както правилно е отбелязал въззивният съд, в диспозитива на наказателното постановление изрично е записано, че нарушението е по предложение първо на чл. 174, ал. 3 от закона. Това определение съответства и на словесното описание на извършеното нарушение.

Възраженията на жалбоподателя за наличие на предпоставки за прилагане на чл. 28 ЗАНН настоящата инстанция счита за неоснователни. Изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 1 и ал. 3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност, живота и здравето на участниците в движението, което и обуславя необходимостта от обществена нетърпимост към тях.

По тези съображения, а и предвид липсата на твърдения за наличието на други касационни основания и пороци в проверявания съдебен акт, решението на СРС се явява правилно, поради което следва да бъде оставено в сила в оспорената му част, а жалбата да бъде отхвърлена. В рамките на дължимата проверка касационната инстанция не констатира наличието на касационни основания по чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

При този изход на спора разноски не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани от ответника.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1891 от 30.05.2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 23-ти състав, по НАХД № 143921/2021 г., в оспорената му част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.